TAL

öfwer ingångne

FREDEN

wid Werele 1790.

emellan

Sverige och Ryssland

hållet wid

Kongl. Akademien i Lund

uti en

Skalde-Sång

utaf aflidne Magister Docens E. P. Älf.

Lund 1793. trykt hos Prof. Joh. Lundblad och på dess bekostnad.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta tal från 1790 av Erik Peter Älf (1765-1793) har digitaliserats 2010 av Umeå Universitet och anpassats till projekt Runeberg i juli 2012 av Ralph E.

Ännu en Oljoqwiſt bland tidens ſkördar ſans. Som ſkulle flätas in i Sveriges lagerkrans: Er tappre Landsmän! Er! hwars klingor honom ſkurit Har Äran på ſin ſköld til Fredens altar burit.

Men, ſköna Flicka! du, ſom nyſs til denna ſtrand I ryktets ſalſkap kom med lyran i din hand, Hwem är du? Lundagård! dig hälſar en Gudinna: Deſs tempel öpna ſig, där dina rökwerk brinna. Nu juſt i deras moln jag kände dig igen: Du Sångens Doter är, och *Carolinas* wän.

Men icke är det mig ſom til din tolk du kallar, Då glädjens högtids-ljud kring Pindens klyfter ſkallar; Du nyſs på höjderne gort flera goda wal. Hur råkte mig din blick i ſkuggan af min dal? Om kanſke någon gång, förledd af hjertats wärma Jag wågat — än ſå ung — at dina toner härma: Du mig forlåta bort et fel, ſom likwäl jag Ej längre lefwa trot, än blot ſin födſlodag: Men nu en högre ſång, til hwilken minnet lyſtrar, At ſe'n berätta den för ſina ſtränga Syſtrar: Den tilhör icke mig; — på Snillets ocean Min Julie är för klen, och jag wid ſtranden wan. Men Gudarna ibland et bud för mänſkor tyda, Som man ej granſka får, men ſom man blot ſkal lyda.

Jag lyder, Sångmö! dig, och måtte nu din röſt Et troget genljud bli af känſlan i mit bröſt! Sjung då, hur' Fridens Gud de molnen redan ſkingrat, Ur hwilka krigets blixt ſig wred och blodig ſlingrat! Sjung, huru ſjelf han ſänkd på lugnets gyldne ſky Wår ſalhet återför och ſkapar oſs en ny! Men ſjung likwäl förut, hur härjnings-faklan tändes! Hur Swenſkars gamla mod i nya faror kändes!

Sjung deſſe Hjeltars låf, ſom ſtridt för Foſterland! Och Segrens underwerk i deras tapra hand! Sjung huru Gustaf gick en twungenhåmd at hwäſſa Och ſåſta än en ſkörd af lagrar på in hjäſſa! — — — — — — — — — —

Mot lian lutande hur tankfull Tiden ſtår, Och genomſer en rymd af ſina ſiſta år! Så ſtora handelſer i deras ſköte finnas, At faſtän gammal nu, han ſtörre ej kan minnas! Berätta, Sangmö! dem, då ſanningen dem lär; — Där färdig för deſs ſyn du med din fakla är: — Du ſwåfwe på min ſträång och ſjelfwa ryktet twinge At lyfta än en gång ſin redan trötta winge!

Men J, ſom ge'n min Sång Ert läkra öras lån, Förwänten ej i mig det mogna Snillets Son! Med andras ädelmod ſig ofta ſwaghet tröſtar; Jag ock — då den i dag Er granſkning öfwerröſtar.

Men förän Sångmö! du wid lyrans ſrrängar rör I lutans ömma ton du qwalets döds-ſuck hör,

Hwars genlyd tynar nu på blodbeſtänkte fälten Och ſedan dig betänk, om du bör älſka Hjelten! —

Hwad twingar Mänſkor Er wid ſamma moders barm At wäpna mot hwaran Er broderliga arm? Har ej naturen nog af ſina egna plågor? Skal man at öka dem — med hjelp af konſtens lågor En wådeld tända up, ſom man likwål til ſlut Se'n Tiden bränſår ſåt, med möda ſläcker ut? Den ena Stoftets Son den andra knapt förr närmar, Än Åſkan på ſin thron får undra hwem ſig härmar: Och jorden wämjande af hämnden tar emot Et blod, ſom ſölat ned deſs lik-beſtrödda klot! Och hatet fradgande på Oceanens bölja Går til en främad ſtrand, at den med gallan ſkölja.

Är, Mänſka! det en lot, ſom blifwit dig beſtämd? Du tyks likwäl ej gord för grymhet och för hämd. Hwem grumlar blodets wåg, ſom i din ådra flyter Och gör at - ſtrömmen lik ſom ſina dammar bryter, — Han forſſar på det fält, dår dina lior gå, Och ſom til näſta ſkörd din Änka ſkal beſå? — Ej af din treſna hand det mer ſin odling winner: Man blomman likſom dig i knoppen mördad finner!

Då ſköſling – Tigren lik – har ruſat i dit ſpår, Tar Skadeſtåndet ſe'n et långſamt ſteg hwart år. — — Så några yxors wåld en enda dag föröder Den ſkog et tidehwarf kanſke ej återföder. —

Men – Sångmö! ſjelf du wet och ſjelf beſungit har, At krig för Staters wäl et wilkor ofta war, Och at ej länge den af lugnet ſig kan fägna, Som ej i nödfal djerfs ſin rät med wapn hägna. — Du ömma Mänſklighet! i känſlofulla bröſt Hur ofta har då för man tyſtat ned din röſt? Du ſkrämd och häpen ſwälgt den tår, ſom börjat rinna! En långſamt ſtockad ſuck man i din barm lär finna: Men faſt man hör dig nu i tidens öra gny, Faſt folken ſöka dig och Printſar dig ej ſky, Faſt än få ofta du med Skaldens nit förmanat, Och Philoſophens ſkrift, ſom dina wänner danat: Säg likwäl om du tror — Säg om du wet och mins En mera lindrig hjelp, ſom för din rädning fins? När andras öpna wåld, när andras dolda ränker De buden öfwerträdt, ſom man ej onäpſd kränker: Hwem är wäl domare i ſådan oförrät? Den frihet har och mod och ſtål, han wet det lät.

När friden en gång flytt, hwem kan den återbringa? Det måſte, –måſte ſke på udden af en klinga.

Du ſåg mit Tidehwarf och tilſtod at med fog Den tapre Swenſke nyſs i blodig härnad drog.

******

En Coloſſaliſk krop det Ryſka wäldet höjde, Som Romar'ns långa wäxt men ej deſs muſklor röjde — — Europa

fåfängt du få många kronor bar, Din hela längd ändå et hufwud mindre war. Han — ftörre än den flägt, fom Jofurs borg at kroffa Förente Pelius med branterne af Offa — I frusna töknar höljd på Nordens isfjäll låg, Och badade fin fot i Södrens ljumma wåg. Hwarthälft fig Jordens klot på ftarka axlar wände, Det en betydlig tyngd af denna bördan kände. Hur mången Tidens Son har fkrämd och hifsnande Trot ryktet om defs magt et billigt witsord ge! Och tyktes redan djärft at fina krafter fråga, Om förolämpad fjelf, man borde hämden wåga?

Den wife likwäl fet (han fer då hopen tror) At denna hjeltekrop war mindre ftark än ftor;

Än kan den långa arm bli fwiken af fin fena, Då ftyrka och då wett fig mot hans wåald förena. Man honom ftudfa fet den nu få ftolta blick, Då ljungeldsfkenet för ur krigets åfkmoln gick: Den röft, fom rytande en häpen werld förwånat Har tyftnat for en gång, då hämdens genljud dånat

Cathrina! länge du Europen wifat har, At än en *Olga* fans i Seklernas förwar; En takfam efterwerld din äreftod fkal lyfta At Petters granne bli, där fjelf du reft hans klyfta. Du Ptato, *Montesquien* och *Raynal* frågade, Hwad lagar åt dit folk din wishet fkulle ge? Du gaf dem — Amphion ej bäätre fältets ftenar Til Thebens djerfwa mur wid lyrans klang förenar, Än du en ftor Nation i fpråk och feder fkild, Den werlden kånde för Sarmatifk, rå och wild; Men — hwarför et begär, fom famnat werldens wålcte Och ej wil gränfor fe, där dem naturen ftälde? Kanfke i grannars barm du fant en mifstSnkd blick Och welat blanda dig i deras ödens fkick. Af gamla fkadors rön förfigtigheten winnes. Man fet hwad fordom hänt och hwad man fet man minnes.

Ej werlden blir få lät åt Defpotismen fåld. Mot Lift man klokhet har och ftyrka emot wåld. Den flod, fom widgar fig at fältet öfwerfwämma Til fkördejis fäkerhet förenta krafter dämma.

Et Iykligt folk är det, fom intet häldre wet Än häfden af fin rät til fin fjelfftändighet; Knapt lär kring deras hals et främat ok fig fmyga. De tro ej altid ftraxt hwad grannarne betyga: En nådig fkydnings blick den fluge Romar'n gaf, Då han i wänfkaps namn böd werlden bli fin flaf: Då Segrens lycka tröt, han köpte fig en dyrkan För Guld och Lismeri, fom rådde öfwer ftyrkan: Til flut – o! hwilken blygd! – o! hwilket gäckeri! Man trodde mer förnämt at wara träl än fri.

Cathrina! minnets duk fkal efterwerlden lära Om detta fkuggan blir mot dagen af din ära.

Förflutne Tidehwarf! 5n har ej glömfkans flod Sköljt bort ur eder barm de tapre Swenfkars blod: Men äfwen aldrig dit har det förgäfwes runnit. Man hämden dyka där och fegren timma funnit:

De Gamle med en dygd, et fel i tänkefät Ej gorde, men ock ej förlåto oförrät: Kanfke at man då fåg för ofta fwärdet flipas Til deffa underwerk, fom tros — men ej begripas; Men aldrig Swenfken än wid hotet blinkat har. Han wet hwad nu han är och hwad han fordom war: Hwad fordom? Sanningen och ryktet äro gamle! Kanfke at äfwen wi i deras fkymning famle? Kanfke en faga blot ofs minnet har beftält Om Gustaf Adolphs namn, om tåget öfwer Bält? Om Carl den Tolftes wärf, fom man har fet och hisnat? Nej! gläds mit Fofterland! din lager än ej wisnat. Europa fnart i den med et förenat nit Dit hufwud linda fkal och tro den höra dit. Förgäfwes wid förakt man wänja wil et öra, Som fåt fit ärfda namn i Seklers låffång höra. Ej något folk är fwagt, fom mod och klingor har, Och bägge nytja wet til hämd och fit förfwar»

På Swerges Odaljord, den Gustaf återbördat Från Snillets många barn, fom för där fåt och fkördat, Oliwen höjde fig til fkugga för defs fält, Kring hwiika lugnets flägt en längre wår beftält

En wår, fom lockat hit de wakra Sångens Syftrar, Hwars öra re'n förtjuft til Gustafs ftorwärk lyftrar Hwars lyra känner dem och dem befjunga wet Och deras födflorat til in odödlighet. De funnit til hvad höjd man lyfter fig

med ſnille, Och hur man weriden godt med *Titi* bjerta wille. Åt Snillets förſte Son de flätat lagrens krans; Och efter tidens dom har denna blifwit hans. Men ſwartſjukt ha de trot at til en mognad ära Hans hjeſſa ej behöft ännu en ſkord at bära. Men afwen denna ſåt af Segrar ärans rät. Man nu och Hjelten ſer, ſom föd af *Waſars* åt Ej blot i fredens lugn til landets wäl war ärnad: Nej! — ock at rädda det uti en blodig härnad. Så fordom Delphes Gud han ſjelfwa Snillets Far På ſtarka ſkuldrors bredd en dubbel börda bar: Det kogret, för hwars pil man ſet at *Python* blödde, Och lyran, på hwars ſträng hans ſång förtjusning födde.

******

Förſt höjde ſig en röſt annn ej trött och hes; Faſt Norden hörde den och Tauriens Cherſones, At Örnen ljungande til andra ſtranden farit, Och Månan wid hans ſyn ſå wred och blodröd warit.

Och ſedan ſporde man at Lejonet ſteg op, Och at det retat war och nu förfärligt lop: — O! Gustaf twungen gick, din hämd deſs band at loſa — Man hört deſs rytande och man har ſet det klöſa. Det wäktes grymmare än, då wid hungrens kraf, Ej Nubiens tjocka ſkog det ſökta rofwet gaf. Deſs blick et åſkmoln är, ur hwilket hämden ljungar, Och faſan i deſs röſt på luftens hwirflar gungar, Det re’n en mägtig klo emot det folkſlag ſpänt Som kriget för beſökt, af Swenſka wapnen ſänt; Hör jorden drar en ſuck och på ſin axel darrar, Då *Jani* Tempel-dör på tröga gångjärn knarrar. — Oliwen fält ſit löf, — ſtår naken, torr och blek. Så dör på ſtormens dag en hundra-årig ek. —

Af Hjeltar hwilken här til Finlands öknar haſtar, Hwars ſkuldror krigets Gud med dödens werktyg laſtar! Se ſtormig hafwets wåg — och ſegelfylda ſköt! Som från Carlscronas hamn med åſkans fäſten flöt. Carlscrona! lågans wåld, ſom dina murar härjat, Har ej förtärt dit namn — de minnet redan bärgat; Sen åt dit olyksfal man ögats ſkat betalt, Man deſſa Hjeltar mins, ſom på din ſtrand man walt.

Men du, ſom häpen ſåg, at härjningsfaklan tändes, Europa! åt wår Nord din fikna blick ju wändes. Den fäſtades ju där af en magnetiſk kraft. Säg! om af ſtora hwärf din undran nog ej haft? Och om du icke ſet på land och hafwets wågor At ock bland Fjällens is man finner modets lågor?

Men krigstrumpeten hörs, det Segrens hälsning är. Han den från Hogland nu ock Swenſka flaggan bär: Det höfdes, Carl! dit mod – det hörde til din lycka, At denna Lagerſkörd ur *Greighens* händer rycka. — Neptun den altid förr ſom ſkat ifrån ſit haf Åt Brittens tapperhet på gaffel-udden gaf.

Så Waſars Ätling ſjelf! o! Carl! och Gustafs broder! Du dig förwärfwat har din rät til minnets ſtoder: Du flera Segrars låſ Dig ſedan har beret: Man ſet Du Hjelte är, då denna blot man ſet: Dit namn ſkal Sångens röſt åt Efterverlden lära Och at Du frågdat har den Swenſka wimplens ära.

Men hwilken rikedom har Segrens Gud beſtåält! Den wäntar, Sångmö! dig och Häfdateknar’ns fält!

Men den är alt för ſtor, du hinner den ej hämta, Förän man hör din röſt på heſa ſträngar flämta.

At tala många ord din undran är för ſtor: Snart wintrens kårta dag är höljd i nattens flor. Du kan ej wärdigt nog om deſſa bragder nämna, Åt hwilka ryktet ſjelf ſin undran måſte lämna.

Du ſkulle ſjunga förſt hur uti Dalarna Man hörde nitets röſt och ärlighetens Ja. Då Gustaf Fädrens mod i farans ſtund at wäcka Så oförmodad kom til deſſa bergens ſträcka: Han fick en Seger där, ſom ofta han har fåt Då Han har wiſat ſig och då han talat blot, Faſt äfwen aldrig känd i någon krigets fara För Snillets öfwermagt han borde lagrad wara. Se’n hur, det mulnade wid Rikets wäſtra bråd, Där lugnet ſat förut på ljuſa ſkyars båd: Och hur på löftens tro åt Catharina lämnad Oſs än en wåda ſågs af Danſka klingan ämnad;

Men huru denna ſtöt, ſom ſyftat til wår barm Af Gustaf återdrefs med en Herculiſk arm:

Hur med et underwerk ſom kunde Fablen ägna, Han fans i Götheborg, at hennes wallar hägna. Och hur' för'n året än i wintrens ſwepning låg Man bakom Norriges fjäll de Danſka Fanor ſåg.

Du frälsda Götheborg ſkal Gustafs namn och ära Längſt ner til Gangens ſtrand med dina kölar bära!

Se'n hur' et annat år bland heta ångors qwalm En Segrens Härold kom til oſs från Ulriksmalm. Wid Parkumäki ſen och Likala man winner: Se härjebloſſets ſken, där wid Högfors det brinner! Om lyckan wid Swenſkſund förſt gaf, ſen återtog, Har äran gillat oſs och gillat oſs med fog.

Än kunde Sångmö! du ej dina ljud förena, At glädjens Echo ge från Lyrans ſpända ſena. Du ſkulle ſjunga än om början af wårt år, Som krigets faſor ſet i blodbeſtänkta ſpår.

Ännu i hafwets barm ſig några isberg wälta, Dem Wårens férſta blick nu ſökte til at ſmälta,

Di

Då ren wid Roggerswik man Swenſka flaggan ſåg, Där obekymrad Mars i ſömnens dwala låg; Sjelf Tuppen på hans hjelm ej märkte någon fara, Förän han waknade, fans lågan mägtig wara, Och fåfängt alt hans rop och alla hans förſök, Som bägge qwäfwas ſtraxt i hwirflarne af rök. Hwad ſtora företag man ſet på detta följa! På hedar, ſkogar, fält, i Sjöns och wikens bölja.

Men Sångmö! du kan dem ej räkna — ſkynda — ſtäng En af dit ämnes wigt och rikdom laſtad ſträng. Men om du kunde förſt den Hjelten wärdigt priſa, Som wid Walkiala gick än en gång at wiſa, At rätwiſt Han förtjent ſin dubla lagerſkörd — Men — blir ej dundrets wagn af ſjelfwa Jofur körd? —

Där wimpelkrönta ſlot hwaran wid Biörkö trånga. Och ſpruta bombers eld på kölar ſom dem ſtånga; I wikens ſmala famn fördämnd mot hafwets wåg Et fängſlat Lejon lik den Swenſka Flottan låg. Det hwilar ſig en ſtund ock känner kädjan trycker, Far up och ryter til och henne ſönderrycker. — Den Store Fredrik ſå af Äran tilſtånd fick För Seger räkna det at Han ur Böhmen gick. —

När äntlig wid Swenſkſund de Ryſka wimplar flygtat. Har likſom det begynt et Storwerk kriget lyktat.

Tre gånger ſuckande på dåwa midnatsſlag Sit afſked tiden tog af årets ſiſta dag. Tre gånger med ſin blick ſå blodig här åt Norden Ifrån ſin Härholds wagn har Solen hälſat Jorden. Han klarnat denna blick — du ſtorm, ſom raſat ut! Din dödsſuck hördes nyſs på heſa wingars tjut. Snart lugnets ljumma flägt ſkal möta Wäſtans anda At med hans ömma kyſs i blommans knopp ſig blanda.

Hwad bygnad höjer ſig i et af deſſa tält, Som likna, Werele! wid driwans bäd, dit fält? Från ljuſets Ocean de milda ſtrålar flyta, Och ſkimra darrande på Marmorns glatta yta: Hör under järnets ſorl de bräkta fliſors knot, Til's de förenat ſig wid altar'ts höjda fot. Twå Hjeltar för ſit mod i krigets öden kände Här förſt åt Fridens Gud et helgat rökwerk tände,

HwarsHwars låga ſtark och ren i tuſend' hwirflars lop På luftens wingar ſteg til ſtjernans rymder op. De wakra Sångens barn, ſom blomſterkrantſar binda, Wid den förgylda liſt' kring Altar'ts höjd dem linda: Och lyran, för hwars ſträng trumpetens gälla röſt Nyſs ſtängde ljudets wäg til örat och wårt bröſt, I en högtidlig Sång wår ſälhet nu förkunnar, Och glädjen echo ger från alla Swenſka munnar.

O! Armfeldt! Ärans wärf ſå wuxen och ſå wärd, Du tog af henne nu Oliwen på dit ſwärd: Du på deſs nötta udd å Gustafs wägnar fäſte De wilkor, freden gaf — de billige — de bäſte. Se'n de af Igelſtröm Cathrinas bifal ſåt Förſäkrades åt oſs det ſälla lugnets lot.

Så haſtigt ljuſet ej från hemſka Norſken blickar: Så ſnält ej pilen död i Hindens hjerta ſkickar: Ej wädret fortare i luftens öknar far: Än Ryktet, ſen det hört, at freden ſlutad war. Det alleſtädes kom och ingenſtädes dröjde, Deſs röſt Baſunens ljud — deſs hand Oliwen höjde,

C 2 DeſsDeſs öga Solens blick på wårens födſlodag Såg glädjen teknad ſtå i allas anletsdrag. Den trägna Landtman's arm belöntes nu ſin möda, Och fick af året ſkat i mogna kärfwars gröda. Så hänrykd och förtjuſt han fredens hälsning tog At ladans wäntan han en längre ſtund bedrog: Han går dock ändlig dit at ſkördens rikdom tömma Men tyſt — han löfte ger, at den ej länge gömma, För'n han ſom Foſterlands och mänſklighetens wän Med ſlagna Hjeltars barn och enkor delar den.

DU! ſom på Mälarns ſtrand fick deſſa ſkarors möte, Hwars Skydsgud du kom hem med friden i dit ſköte. Ej Choeurer, ſkott och bloſs och Catafalquers pragt, Ej Skalden, Talaren, ej ſjelfwa ryktet ſagt, Hur wäl dit trogna folk uti ſit nit förenat Med deſſa fröjderop, med deſſa rökwärk menat, Som de för Dig, o Kung! på fridens Altar' tänt, Se'n med deſs glada dag DU til oſs återwänt. Då nu i flere år Du än på fältet ljungat, Än wid Europas gräns Dig böljan lydig gungat, Man hemma efter Dig en lika längtan röjt, Som då förlänge ren bland töknar wårſol'n dröjt; Då tidens häpne Son emedlertid fåt lära Af Ryktets Härholds röſt om Dina bragders ära. OchOch Swerges Kronprints! Du en lyklig framtids hopp! Som frugtens löfte bär uti Din ſpäda knopp! Då nyſs Din krönte Far på ſtranden, där Han hamnat, Dig gaf ſin förſta kyſs, ſen Honom Du omfamnat, Hwad? ſwälde i Dit bröſt ej ren et ungt begär At få en enkel qwiſt af lagrarne Han bär? Man för fet Hjeltebarn i denna längtan gråta; Men må du wälja hälft, må Ödet det tillåta! — Den Borgerliga krants, ſom tidens wördnad wet At ſjelf Din Far har fåt af Landsmäns takſamhet! Men om til ſtorwerk född Dig nöden ſkulle mana At kaſta krigets blick, ſå följ Din Faders wana — Som, ſe'n Han twungen gaf et trotſigt bröſt et ſår Med mildhet balſam göt, där klingan plöjt ſit ſpår.

Prins! wara Gustafs Son och Gustaf Adolf heta, Det fordrar göra mer än andra Hjeltar weta. —

Men du ſom blödde nyſs, mit tapra Foſterland! Tag Friden, Himlens ſkänk, ſom ges af Gustafs hand. Snart åter en Oliw på dina fält ſig rotar At hinna til en höjd, den ſtormen fåfängt hotar:

C 3 I ſkug-I ſkuggan af deſs löf, där för ſå glad du ſat! Tag af den böjda gren förſigtigt frugtens ſkat! At af deſs rikedom åt dina barn må ſparas, Bör af din ömma wård det trädets ſtam bewaras, Hwars telning jordens barm ej återföda ſkal Förän hon watnas förſt med blods och tårars ſwal.— Man kan ej gälda det med några nakna tufwor: En droppa mer är wärd än alla Peru's grufwor.

Men, Landsmän! odlen wäl de ärfda tegars lot, Dem med en fredlig plog J åter häfda fåt! Må idoghet och flit, hon flere dygders Moder, Er ſkaffa rikedom på Handelns gyldne floder! Och lämne grufwans Son från hennes djupa nat Ur edra bergs förwar Metallers ädla ſkat!

Du ſom för Swerges ſtrand mot Söder gränſor ſätter, Som åt din trefne Son på dina rika ſlätter I Sädens Ocean, där plogens köl har gåt, Ur ymnoghetens horn ger glada ſkördars lot. När, Skåne! krigets blixt ur Sundets ſköte ljungat, När din och Grannens wåg de Ryſka kölar gungat, När ur Kanonens gap du dödens hälsning hört, Den winden ſuckande ſå ofta til dig fört, När

När häpen din Najade i botnens afgrund hukar, Se'n hon fåt räkna nyſs din ſtolte owäns dukar, Och när Tritonerne ikring din gälla ſtrand Knapt wågat lyfta ſig med kikarne i hand Har ej din Åbos bröſt i täta pulsſlag bäfwat När faran med ſit hot för dina ögon ſwäfwat?

Men hwem har ſkyddat dig? Har du wäl enſam blot För dina kuſters wård en egen Skyds-Gud fåt? Kanſke at dina fält och ſtäder han bewakat Och ſläkt de gniſtor ut ſom härjnings-faklan ſprakat? Blot en af dem föll ned tog eld och brände Rå. När ſköfling kräfwer ſkat, kan mindre den ej få.

Så når med dundrets röſt kring ſkogar, berg och dalar Til jordens ſkrämde Son den wreda Åſkan talar: Man frugtar at hon ſnart med et förfärligt brak Slår ner på höjderna och i Palatſens tak; När ur den ſlitna ſkyn ſig äntlig wiggen loſſar, Det blot en koja är ſom i ſin fart han kroſſar. —

Sen Finland wiſat oſs ſin blodbeſtänkta barm Och fäſt Oliwen nyſs wid en förbunden arm;

Må ſnart det wiſa oſs, at ej wår blick kan ſpåra Hwar fordom året haft ſin nu förwuxna fåra. Men, Skåne! man har ſet, at du bekänt och wet Den råt ſom Himlen har af dig til takſamhet. Man nyſs din låſſång hört från Tempel-hwalfwen ſkalla, Och deſſe wärde Män, ſom dina Söner kalla I nådens helga werk at underwiſa där, Hwars nit i deras wäg Religionens fakla bär: Man ſet dem fredens dag och Gustafs ſtorwerk priſa Och i et präglat guld et prof af glädjen wiſa. Wid foten af den Pind, där Snillet reſt ſin thron, Bland Lundagårdens träd en Romerſk lyras ton, Twå Talares behag, ſom almänt bifal wäkte, Min Sång til denna höjd med lägre flygt ej räkte. Men jag har likwäl trot med känſlans warma nit Mig böra tilgift få at jag har ſyftat dit.

Om Sångmör för man ſet i krigets blodsſpår trampa, Och haſtigt flygta bort och ſläcka ut ſin lampa: Ej wåra denna fejd en gång på frugtan tänkt, Och än en droppa blod ej deras lyror ſtänkt.

O, Gustaf må Din blick til deras öden hinna! Och, Riks-Drots! här din wård för lagren Jordmån finna! Och wäxe någon Skald wid *Carolinas* bröſt, Som ſtorwerk ſjunga kan med hög och wärdig röſt!